

1

Naujųjų mokslo metų rytą buvo vėsu. Išėjęs pamačiau kaimynę Alisą stovinčią savo sode po magnolija ir grėbstančią nukritusius žiedlapius. Jos magnolijos visada žydėdavo ilgiau, nei turėtų, bet dabar ir jos pasidavė.

Vasara tikrai baigėsi ir man suskaudo pilvą. Deja, ne tiek, kad galėčiau neiti į mokyklą. Atrodė, kad pilve viskas susipynė į kietą mazgą.

– Labas rytas, Frankai! – šūktelėjo Alisa ir pamojavo.

Ji kaip visada šypsojosi, bet pažvelgusi į mane suprato, kad esu nusiminęs.

– Sveiki, – ištariau.

Kaimynei daugiau nieko nespėjus pridurti, lauke pasirodė mano mama ir jaunėlis brolis Oliveris. Mama nervingai rausėsi, ieškodama automobilio raktelių. Mazgas pilve susiveržė dar stipriau.

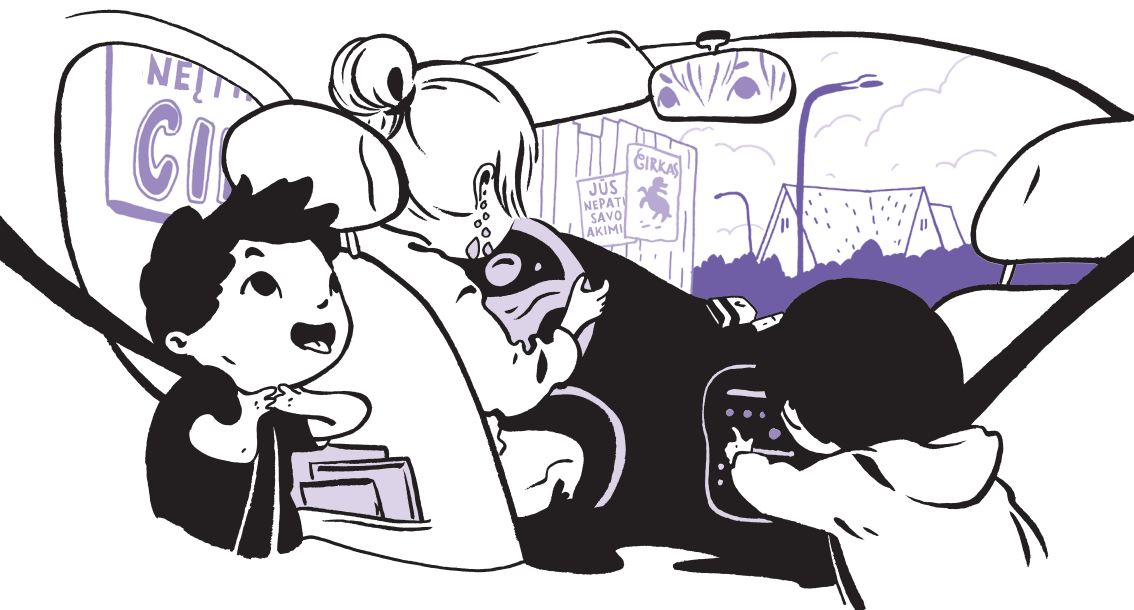
– Turiu eiti, – pasakiau Alisai.

Tai taręs apsisukau. Oliveris jau sėdėjo automobilyje. Skirtingai nei aš, jis tikrai nekantravo grįžti į mokyklą. Prie vairo įsitaisiusi mama užvedė variklį.

– Tikiuosi, tavęs laukia gera diena, – šūktelėjo Alisa.

– Tikiuosi, jūsų taip pat, – atsakiau.

Kai atsisėdau, mama pagarsino radiją.

Žinių pranešėjas kalbėjo apie mūsų miestelį Iredą ir monstrus, vieną pastarųjų naktų pastebėtus prie Kristalinio ežero. Tik niekas nežinojo, kad vienas tų monstrų esu aš ir žmonės kalba apie mane bei mano draugus.

Nenorėdamas klausytis persisvėriau į priekį išjungti radijo, bet mama atstūmė ranką.

– Dabar suprantate, kodėl turite būti atsargūs? – paklausė žvelgdama galinio vaizdo veidrodėlyje į mane ir Oliverį.

Per radiją policininkas pasakojo, kad kol kas Kristalinis ežeras bus aptvertas.

– Dabar nebegalėsime net savo gražiajame ežere maudytis, – atsiduso mama.

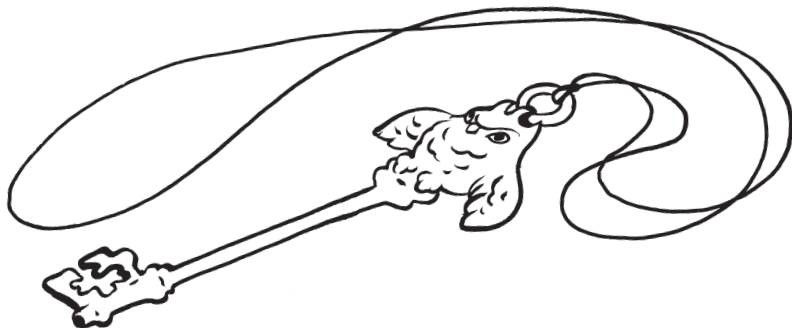
Aš tylėdamas galvojau apie savaitgalio įvykius. Mano naujieji draugai monstrai išgelbėjo mane nuo policijos ir žmonių, kurie mėtė akmenis ir mojavo krante degančiomis šakomis.

Mąščiau apie viską, ką sužinojau apie save. Apie tai, kad *keičiu pavidalą*, kad tapau tokiu tada, kai man įkando tetos Alisos šuo Ufė. Tokių žmonių kūnas kartais pasikeičia. Manasis tampa juokingu pūkuotuku. Aš nieko nenoriu nuskriausti, trokštu tik būti

paglostytas ir pakasytas, visai kaip Ufė, bet Irede visi vis tiek manęs bijo.

Todėl niekam ir negalėjau prasyti, kad esu monstras. Be to, niekam nevalia sužinoti apie mano draugų monstrų susitikimo vietą po biblioteka. Tai *iš tiesų* slapta. Raktą nuo bibliotekos nešiojau pasikabinęs ant kaklo ir paslėpęs po megztuku.

Oliveris pradėjo pliaukšti girdėjęs, kad monstrai šaukštais iškabina žmonėms akis ir verda iš jų sriubą. Man knietėjo paklausti, kaip jis gali tuo tikėti – jei tai būtų tiesa, Irede juk vaikščiotų minios žmonių iškabintomis akimis.

Vis dėlto tylėjau. Turėjau tiek paslapčių, kad pačiam sunkiai sekėsi susigaudyti, todėl bijojau netyčia per daug prasiatarti.

Garsiai sucypė stabdžiai ir mama sustojo prie mokyklos.

Oliveriui vos pravėrus dureles, jį ėmė šaukti draugai. Vadino Oliu. Paika pravardė, bet aš vis tiek pavydėjau. Man niekas niekada nėra davęs pravardės.

Pagaliau per radiją baigėsi kalbos apie monstrus. Mama atsisuko ir pažvelgė į mane taip, kaip daro norėdama, kad įdėmiai paklausyčiau.

– Tu manei, kad monstrai yra geri, – tarė ji. – Turi suprasti, kad jie pavojingi. Tikiuosi, supranti?

Ji žvelgė į mane sunerimusi. Oliveris matė pro mano kambario langą iššokantį monstrą.

Visi manė, kad pabaisa buvo įsibrovusi į kambarį pagrobtį manęs, bet iš tiesų Oliveris matė *mane*. Ir policija gaudė *mane*.

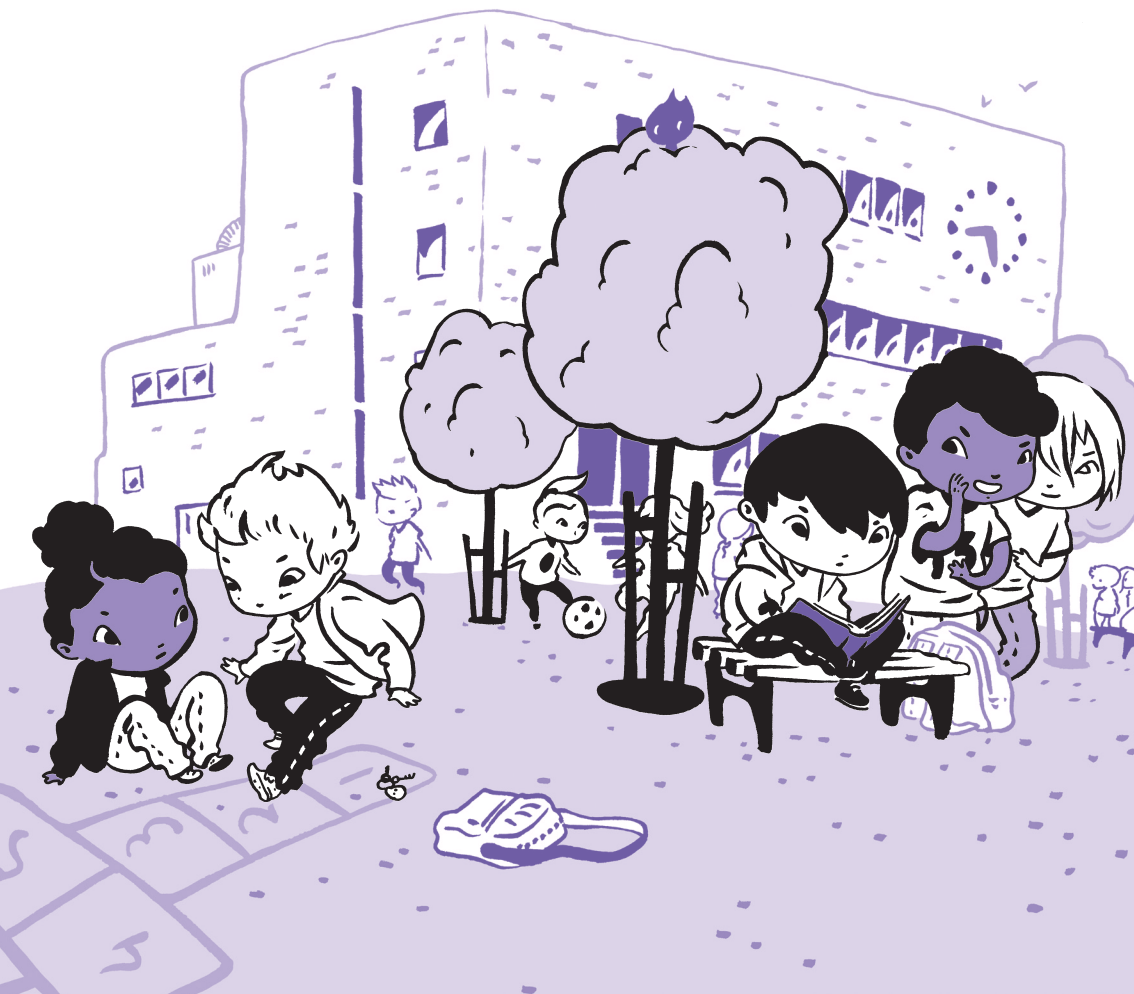
– Taip, mama, – atsakiau aš ir išlipau iš automobilio.

Plytinis mokyklos pastatas buvo didelio stačiakampio formos. Langai priminė spoksančias akis.

Kieme buvo pilna vaikų, bet manęs niekas nepašaukė. Aš dėl to nesukau galvos. Stengiausi likti nepastebėtas. Kaskart pasigirdus juokui tikėjausi, kad juokiamasi ne iš manęs.

Iki skambučio buvo likę dar dešimt minučių. Prisėdęs ant suoliuko bandžiau paskaityti, bet nelabai sekėsi. Žodžiai nelindo į minčių pilną galvą.

Staiga kažkas įspyrė man į pėdą.
– Tik pažvelkite į Franką, – pasigirdo balsas. –
Pamokos dar neprasidėjo, o tu jau mokaisi?
– Gal draugų neturi, ar ką? – antrino kitas. –
Tu visą laiką vienas.

– Įdomu, kas norėtų su tokiu draugauti? –
šaipėsi pirmasis.

Aš vengiau pakelti akis nuo knygos.

– Vis dėlto vieną turi, – pasigirdo trečias,
puikiai man pažįstamas balsas.

Oliveris. Aš pakėliau akis. Mano jaunesnysis
brolis stovėjo su klasės blogiukais Aleksu ir
Isaku. Nors buvo metais jaunesnis, jie bendravo.

Maniau, kad brolis ims mane ginti, bet
paskui pamačiau piktą šypsniį veide.

– Franko geriausia draugė vardu
Alisa, – ištarė jis. – Jai šimtas
metų ir smirdi šlapimu.

Tą akimirką nekenčiau Oliverio. Jis juk
mano brolis ir turėtų palaikyti mane.

– Visai ne, – atsakiau.

– Ir dar kaip, – atkirto jis. – Tavo geriausia
draugė yra šlapimo nelaikanti tetulė.

Kiti leipo juokais. Oliveris atrodė
patenkintas.

Labai norėjau pasakyti, jog turiu draugų –
savo naujųjų bičiulių monstrų.

Deja, negalėjau, todėl tik pasiėmiau knygą ir
nešinas kuprine nuėjau vidun. Girdėjau jų
juoką ir žinojau, kad šį kartą kvatojasi iš manęs.

